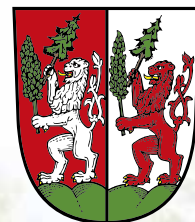

Bělohradské listy

Vydáno 26. 7. 2019 • Ročník XIX • Cena 16 Kč

léto / 2019

Objektivem Běláhradských listů

Foto: Alena Fléglová, Václav Lejdar, Petr Laušman

Na skautské cestě do prázdnin

Před koncem školního roku se nechá pochytat ledacos. Špatné či dobré známky ve škole, klíšťová encefalita nebo láska na celý život. Konec školního roku je také lemován řadou vrcholů. Uzavírají se známky, vyráží se do života, končí řada soutěží a televizních seriálů. Pro bělohradské skauty to byl zajímavý vrchol roku. Zúčastnili se Svojsíkova závodu skautských dovedností, konaného jednou za dva roky. Jeden rok soutěží světlušky a včlata, tedy ti malí, a druhý rok jejich starší bratříčci a sestřičky.

Proč o tom vlastně píší. Musím se vrátit ve vzpomínkách o dva roky zpátky, kdy naši vyhráli okresní kolo Svojsíkova závodu v Hořicích a nabití postoupili do kola krajského. Velké očekávání a pak bum, pád na zadek. Umístění špatné, alespoň, že se jim nic nestalo, řekl by jeden. Uvidíme příště. Když začal vloni na podzim skautský rok 2018 – 19, vědělo se, že okresní závody budou v Nové Pace a je potřeba se na ně připravit. Hoši to pojali velkoryse a přípravě věnovali minimální čas. Ono se uvidí. Vidělo se, kupodivu okresní závody vyhráli. Postup do krajského kola byl zajištěn a příprava nutná.

Svojsíkův závod skautských dovedností je složen z řady disciplín, které prověřují znalosti a dovednosti jak skupinové, tak individuální, a trvá dva nebo tři dny. Skutečně nic jednoduchého.

Krajské kolo pořádané v Miletně 14. - 16. června se dramaticky přiblížilo. Kluci sbalili bágly a vyrazili. Jel jsem s několika vedoucími s nimi, neboť kromě zapojení do soutěže mělo naše bělohradské středisko na starost i čtyři soutěžní disciplíny. Vedro k zalknutí a večer bouřky hlásilo rádio a skutečnost mu dávala za pravdu. Kdo nebyl na trati nebo na stanovištích jako rozhodčí, seděl v chládku, aby nechytíl úžeh. Večerní bouřka navíc posunula start nočních disciplín, takže se končilo dlouho v noci. Přesto, že ráno poprchávalo, závěrečný nástup téměř sto padesáti účastníků byl plný napjatého očekávání. Hlídka za hlídkou byla vyhlašována a naši chlapečci jako by vypadli z bodování. Poslední dvě hlídky zůstaly ve hře, obě s názvem Ostříž, jedni z Hradce Králové a druzí - musí být z Bělohradu. Napětí se dalo krájet...

Hlavní rozhodčí zahlásil: „Na druhém místě skončila hlídka Ostřížů... z Hradce Králové.“ Naši kluci zařvali radostí. Jsme první, je to jasné, už jiné místo nezbyvá. Měl jsem s kluky obrovskou radost.

Když pominuly první emoce a gratulací už bylo dost, šel jsem za svými skauty. „Víte, kluci, co vás čeká o prázdninách? Bude se trénovat, žádná flákárna, republika je vždycky nejtěžší a naposledy byly z Bělohradu, na bedně skautky v roce 1969, tak se snažte.“

Hezké prázdniny přeje Ladislav Stuchlík

O Hejdkovi

Mezinárodní folklorní festival

Strašidelná Bažantnice

Triatlonoví borci

Eliška Linhartová

Další číslo vyjde: 23. 8. 2019

Fotografie na obálce:

01 MFF „POD ZVIČINOU“

Alena Fléglová

24 STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE

Alena Fléglová

BĚLOHRADSKÉ LISTY - Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čelíš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno: MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

„U HEJDUKA“

Za starých časů byla místa tragických úmrtí včetně vražd označována křesťanskými kamennými kříži, které nazýváme kříži smírčími. Takový kříž můžeme spatřit při silnici na hranicích Prostřední N. Vsi s Horní N. Vsí, v Lánech na zahradě domu č. p. 74 a na Příbyslavi u domu č. p. 27. Jeden takový z mladší doby se nacházel i v Uhlířích, než byl v letech nedávných kýmisi zašantročen, či spíše odcizen.

SMÍRČÍ KŘÍŽ U HEJDUKA NAD BUKOVINOU

Jeden z takových křížů lze spatřit v jihovýchodním rohu lesa Odnože nad Bukovinou, kde je zasazen do břehu okraje lesa při cestě na Krkonošskou vyhlídku a jen asi 20 m od silnice Vřesník – Pecka. Na výřezu turistické mapy je jeho poloha označena bodem č. 1. Je na něm vytesán zřetelný kříž s písmenem „H“ nad ním a místu samému se říká U Hejduka. Váže se k němu legenda.

LEGENDA O HEJDUKOVI A ŠEVCI

Kdysi došlo ke sporu mezi vrchností panství Pecka s vrchností bělohradského panství o vlastnictví lesa na západ od H. Javoří. Obě vrchnosti se domluvily, že vlastnictví lesa bude s konečnou platností určeno podle

výsledku zápasu, ke kterému dojde mezi vybranými siláky z obou panství. Jak bylo domluveno, tak bylo učiněno a k takovému zápasu pak u sporného lesa došlo. Na straně Pecky stál silný, sebevědomý a vychloubačný hejduk, bělohradská vrchnost postavila starého, leč silného ševce z Bukoviny, kterého před zápasem na své náklady nechala předem vykrmit hrachem, masem a pivem.

Pak došlo k zápasu, ve kterém švec měl natolik navrch, že se před bojem vychloubačný hejduk dal na útěk. Švec jej honil a dohnal právě v těchto místech, kde jej zabil a kde na paměť byl vztyčen tento kříž. A protože v tomto zápase šlo o hrdlo, nazývá se sporný les od těch dob „Hrdla“ a místo skonání přemoženého „U Hejduka“.

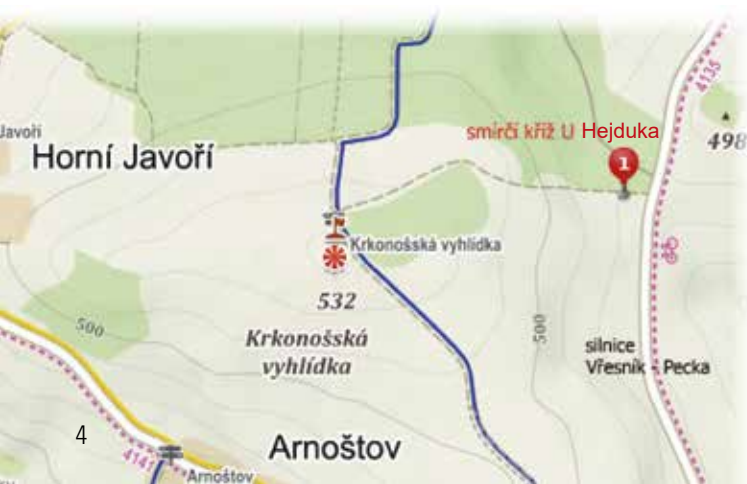
Tolik ve zkratce legenda. Nedalo mi to a při bádání v bělohradských a peckovských matrikách jsem se snažil nalézt cokoliv, co by se týkalo hejduka či jeho smrti, případně něco jiného se vztahem k němu. A podařilo se!

HRABĚCÍ BAVIČ MUSEL UMŘÍT

Nalezl jsem v bělohradské matrice „funusů“ obtížně čitelný, již vybledlý zápis ze dne 28. ledna 1700, v němž je zaznamenáno, že toho dne: „Usnul v Pánu Pettr sloužící u jeho Uroz. hrab. Mil. pro vyražení, obyvatele Václava Fidla hrnčíře a souseda městečka Bělohradu, který musil umřítí ozbitý hejduka, odpočívá při chrámu Páně Všech milých Svatých Nové Vsi.“

Zápis nás informuje, že hraběcí bavič, jehož příjmení nebylo uvedeno a v textu zůstalo místo pro případné jeho pozdější doplnění, bydlel v dnes již neexistujícím domě č. p. 7 na bělohradském náměstí u Václava Fidla (pro osvětlení dodávám, že dům stál tam, kde je dnes vstupní schodiště na terasu a do restaurace Lázeňského hotelu a v sousedství s níže uvedeným domem č. p. 5), zemřel na následky zranění utrpěného po zmlácení panským hejdukem! Proč k této tragédii došlo zůstává záhadou.

A kdo byl ten neurvalý hejduk?

ZÁHADNÁ SMRT HEJDUKA ŠIMŮNKA

Při bělohradské tvrzí v dávno již rozbořeném domě č. p. 5, který stál těsně u náhonu v prostoru mezi dnešní spojitelnou a Lázeňským hotelem, bydlel v letech kolem r. 1700 panský hejduk Jan Šimůnek (*16. 6. 1674, †1700-1 starý asi 26 let) narozený v Sv. Újezdě na chalupě č. p. 18. Staral se o pořádek ve městečku a v jeho působnosti byla i šatlava zřízená v tomto domě. Byl dvakrát ženatý. Po krátkém prvním manželství a po smrti první manželky při porodu spolu s dítětem se v r. 1699 oženil podruhé s Annou Vokrouhelskou (*26. 7. 1673), dcerou hornoveského sedláka Jana Vokrouhelského z č. p. 62 na Skleněném vrchu. S ní měl dceru Alžbětu (29. 5. 1701 H. N. Ves), která se dle zápisu faráře Augustina Procházky v matrice křtů narodila až po smrti otce, a to na H. N. Vsi v bydlíšti rodičů ovdovělé rodičky! Tudiž zemřelý otec dítěte musel být mezi živými ještě koncem srpna 1700, kdy dcera byla počata a zemřít před 29. květnem roku následujícího, kdy se narodila. Kupodivu ale

v tomto období v matrice bělohradských pohřbů a ani v obdobné matrice Pecky záznam o jeho pohřbu nalezen nebyl. Vysvětlení je jediné!

NEMOHL MÍT KŘESŤANSKÝ POHŘEB

Hejduk neměl a ani nemohl mít křesťanský pohřeb do vysvěcené půdy na hřbitově, který by v matrice byl zapsán, a tak pro jeho skon připadá v úvahu pouze sebevražda a ta byla smrtelným hříchem. A po ní, jak tomu v takových případech obvykle bylo, na řadu přišel kat či pohodný a i sebevrah hejduk byl zahrabán mimo půdu posvěcenou a bez kněze nejspíše za tmy tam, kde sebevraždu spáchal a kde byl nalezen.

Právě na tom místě byl později snad rodinou zasazen kamenný kříž s vytesaným křížem mezi rameny a na zakulacené hlavě s vytesaným písmenem H. To na hejdukovu paměť, který v celé dosavadní historii Bělohradska byl jediný takto jmenovaný.

Josef J. L. Špür; foto: autor

O Hejdukovi

Mezi pány bělohradskými a peckovskými docházelo velmi často k rozmanitým sporům. Jejich pozemky sousedily a bylo tedy k nedorozumění dosti příčin: jednou pasáci pásli na peckovském, po druhé peckovští na bělohradském. Jednou přeli se o kus lesa, který jinak neměl valné ceny. Konečně dohodli se páni, aby při jejich rozhodl souboj. Samotným se nechtělo vydávat se v nebezpečí, a proto se smluvili, že vyberou po silném muži ze svých panství a ti že budou za ně zápasiti. Za dva měsíce se měli dostavit se svými siláky na louku u sporného kousku lesa. Která strana zvítězí, té bude les.

Peckovský pán si mnoho hlavy nelámal; svým vítězstvím byl si úplně jist, neboť měl na hradě pověstného siláka Hejduka, kterého si přivedl odněkud z cizí země.

Větší starost působila tato sázka bělohradskému pánu, neboť neměl nikoho, kdo by se mohl nebo kdo by chtěl měřit se s peckovským silákem, a lesa mu také bylo líto. I rozhlásil po celém panství, ať se přihlásí ten, kdo by měl k zápasu dosti chuti a síly. Dlouho nikdo nepřicházel a čas ubíhal; bělohradský pán zaslechl již vychloubačné řeči peckovských.

Tu přihlásila se na zámku babka z Bukoviny a povídala, aby ji dovedli k panu hraběti. Tam vypravovala, že její muž za mlada byl veliký silák, který často o posvěcení sám celou hospodu vyházal. Také si ho přijednávali ti, kteří se báli do cizí vesnice k muzikám nebo za děvčaty.

„A čím je tvůj muž?“ ptal se hrabě.

„Ševcem, milostivý pane,“ řekla stařena.

„Nu, ten toho asi mnoho nedokáže,“ myslil si hrabě; ale že se dosud nikdo k zápasu nepřihlásil, povídal stařeně, aby se tedy přišel její muž do zámku ukázati.

Ještě toho dne odpoledne švec přišel. Nebyl veliký, ale zavalitý a sporný.

„Nu, jak se vlastně jmenuješ?“ začal hrabě.

„Jsem Arnošt ze tvé vsi Bukoviny.“

„A máš tolik síly a chuti pustit se do zápasu s Hejdukem?“

„O odvahu a chuť by nebylo, ale nemám teď doma kouska pořádného jídla do úst a hubená strava nikomu síly nepřidá. Takhle kdyby bylo každý den dosti hrachu, masa, nějaká ta holba piva, to by pan hrabě koukal!“

„O to se nestarej; dáme ti všechno, čeho

Původní pověst převzatá z: „Novopacko – Vlastivědná monografie okresu“

si přeješ. Těch šest neděl, které jsou ještě do zápasu, snad postačí!“

„Tak já si k večeru sem pro to jídlo doběhnu,“ povídá švec na rozloučenou.

Navečer švec si skutečně přišel pro slíbený hrach. Všichni se nemálo podivili, když rozložil na sýpce devítiketní cejchu.

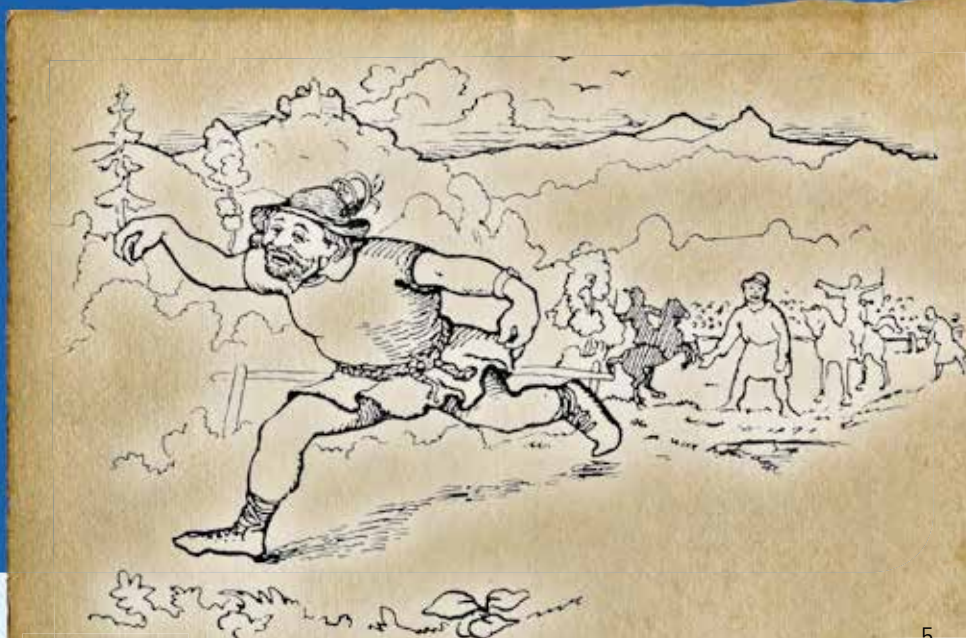
„Ať se potrhá,“ myslili si sluhové a nasykali mu hrachu, co se vešlo. Švec se spokojeně usmíval, zavázal ji, přehodil si ji jako pírkou přes rameno a spokojeně se ubíral domů. Časné ráno byl v Bělohradě zase a že si jde pro maso a pro pivo. Zavedl ho do chléva, švec si vybral největšího vepře a jednou ranou pěstí do hlavy ho zabil. Pak si vybral ve sklepě notný soudek piva, ovinul jej provazem a na volné konce uvázal vepře. Soudek si dal napřed, vepře nazad a vesele vykračoval k Bukovině. Doma se pilně krmil, sil mu přibývalo a když se mu podařilo vytrhnouti na Kulatém vrchu stoletý dub, poznal, že má dosti síly a že by se mohl rvátí třeba s čertem. Pán měl z toho velikou radost.

Peckovští také svého siláka krmili, ale jenom samými panskými mlisky. V ustanovený den dostavil se každý se svým silákem na louku u Bělé. Bylo tam z obou panství lidí jako much, neboť žádný nechtěl přijíti o tak vzácnou podívanou. Již ozvaly se duhy a výskot: to Peckovští přiváděli Hejduka na pevných řetězích, které drželi čtyři silní chlapi na

každé straně. Bělohradští přišli tiše a přivedli ševce na povříse. Když Hejduk spatřil před sebou nevelikého starce, byl uražen a posílal ho domů do vsi, aby si takových přivedl aspoň ještě deset. „Tu máš, napij se na cestu!“ A podával mu pivo v plechovém mazáku. Když po něm švec sáhl, rozmáčkli mu nádobu před ústy, až pivo vysoko vystříklo. Pak řekl s opovržením: „Dal bych ti, kamaráde, napítí, ale nemám z čeho!“

Švec řekl: „To nic nevádí, děkuji ti za dobrou vůli“ – a podával mu ruku. Hejduk mu do ní plácl, až se v lese vrány poplašily; ale hned bolestí vykřikl: švec mu ji tak silně stiskl, že mu z ní vystříkla krev tak vysoko jako prve pivo. Hejduk poznal, že je zle, že mu jde o hrdlo, přeskočil potok a utíkal lesem vzhůru. Švec se hnal za ním. Dlouho trvala divoká honba, až ho doběhl za Hor. Javořím a na pokraji lesa ho srazil jednou ranou. Tam byl také Hejduk pochován pod kamenným křížem.

Lesík, o který byl spor, připadl bělohradskému panství a začalo se mu říkati „v hrdlech“. Aby byl konec sporům, smluvili se oba páni, že hranice budou tam, kudy utíkal Hejduk. Švec za odměnu vyžádal si kus pole, aby mohl býti živ. Postavil si tam chaloupku a z Bukoviny se tam přestěhoval. Za ním přišli i jeho synové, stavěli si nové chalupy i na pozemcích, které byly daleko od Bukoviny, až vznikla nová osada Arnoštov.

Původní obrázek

Letní úvaha o jazykových znalostech -

aneb: Mimoni na cestách

„Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem,“ říkala nám babička, a ve pravdou, že v dětství jsme té formulaci vůbec nerozuměli.

„Musíte umět cizí řeči, abyste se ve světě neztratili,“ zdůrazňovala babička o pár let později - to už jsme byli v pubertě.

„V jakém světě?“ ptávala jsem se vyzývavě, neboť realita byla v přímém rozporu s babiččiny-
mi vzpomínkami na idylické cestování za první republiky. Svět, do něhož nám byl povolen vstup, mluvil tehdy převážně rusky, a to nás po okupaci v roce 1968 skutečně „nebralo“. Svět, který nás přitahoval, mluvil francouzsky, anglicky, italsky nebo španělsky, ale nám zůstal hermeticky uzavřený. Dokonce to dost dlouho vypadalo, že zůstane uzavřený „na věčné časy“. Tatínek měl našťastí o tomto typu věčnosti vlastní představu a trval na tom, že se musíme naučit anglicky. Když pro nic jiného, tak proto, abychom se (až to konečně praskne) domluvili s vlastními bratrance a sestřenicemi žijícími v Anglii, kteří (protože měli anglickou matku) česky vůbec neuměli.

A tak jsme od páté třídy měli ve škole povinnou ruštinu, nepovinnou němčinu a mimo školu ještě soukromě vyučovanou angličtinu. „Soukromá“ paní profesorka byla mnohem přísnější než učitelka ve škole, takže jsem po skončení povinné školní docházky mluvila plynule anglicky, koktavě německy a slušně, i když neochotně, rusky. Na „Východ“ jsme cestovat netoužili a hranice směrem na „Západ“ nám zůstaly uzavřené ještě dobrých dvacet let.

Řeč, kterou nemáte možnost používat a která není vašim mateřským jazykem, jednoduše zapomenete. Tedy - ne úplně, zůstane vám jakési torzo, s nímž se dokážete jakž takž domluvit v hotelu nebo v obchodě, ale na „pokec“ s domorodci to nestačí.

Když ono „na věčné časy“ konečně přestalo platit a my mohli vyrazit jakýmkoli směrem, domlouvali jsme se všelijak. Při harcování po světě jsme do torza angličtiny operativně přidávali slovíčka italská, španělská, francouzská nebo řecká. Výsledkem byla jakási „afrikánština“, kterou jsme se nakonec nějak domluvili.

Existují ovšem situace, kdy je místo pokusu o domluvu lepší mlčet. Poprvé jsem se o tom přesvědčila v Římě. Cestovala jsem tehdy s kamarádkou Maruškou, které právě minulo pětadesát. V cestovce ji upozornili, že jako senior má při vstupu do některých památek nárok na poloviční vstupné. Stačí prý jen předložit kartičku VZP, na níž je znak Evropské unie a datum narození.

Poprvé jsme to hodlaly vyzkoušet na Andělském hradě. „Budeš mluvit ty,“ řekla Maruška. „Tvoje angličtina je přece jen o něco lepší než moje němčina.“

Teploměr ukazoval přes třicet a fronta před pokladnou měřila asi půl kilometru. Nechala jsem v ní stát ochotnou Marušku a sama šla zkoumat základy Andělského hradu, u nichž panoval alespoň jakýs takýs chládek. Občas jsem se ohlédla, jestli na nás už nepřišla řada, ale bylo to nekončné. Pak jsem se zřejmě zakoukala o něco víc, protože při dalším otočení jsem spatřila zoufale gestikulující Marušku, která stála přímo před okénkem pokladny.

Pustila jsem se (v tom vedru!) do běhu. Bylo to dost daleko a tak jsem před pokladnou už sotva popadala dech.

Maruška, spoléhající na mou jazykovou dovednost, dosud nepronela ani slovo, jen mávala kartičkou VZP a v očích měla děs, že združme celou tu nevládně zřijící půlkilometrovou frontu. Lapala jsem po dechu a zároveň se snažila pokladní sdělit svou afrikánštinou, že signora má nárok na slevu. Maruška přitom úporně kývala hlavou, aby mé vysvětlování podpořila. Také se opakovaně pokoušela vstříc pokladní pod nos kartičku s logem EU a VZP. Italka česky psaný dokument studovat nehodlala, zjevně jí stačil pohled na obě důležité vyhlázející loga. A na Marušku.

„Signora half ticket,“ opakovala jsem důrazně, ale pokladní si už udělala jasno.

„Signora gratis,“ pravila a rezolutním gestem vymetla nechápající Marušku od okénka. Ke gestu přidala široký, shovívavý úsměv, vyhrazený všem mentálně postiženým.

„Ta ženská si myslela, že mám papíry na hlavu,“ řekla Maruška, když se jí to rozleželo. „Nejspíš jsem vypadala jako němý idiot.“

„Za 15 € se to dá přežít,“ pravila jsem pragmaticky.

Ušetřený peníz jsme probendily přímo na Andělském hradě za zmrzlinu a campari.

V metru cestou na hotel Maruška zjistila, že zřejmě při vyndávání kartičky VZP vytrousila celodenní lístek na městskou dopravu. Průvodkyně hned první den důrazně varovala všechny účastníky zájezdu před jízdou načerno.

„Italové se s nikým nemažou, revizoři hned volají carabinieri, ti vás seberou a nepustí, dokud nezaplatíte tučnou pokutu.“

Nepatříme k černým pasažérům ani v Čechách, ani v cizině a teď jsme se obě vyděsily při představě, jak nás carabinieri s ostudou vyvlekají z metra.

Na konečnou jsme to měly už jen dvě stanice a nemělo smysl vystupovat a shánět nový lístek. Rozhodly jsme se to risknout.

„Mně se dělá špatně,“ řekla Maruška stísněně. „Jestli mě chytí, tohle vysvětlit nedokážu. Ani německy, ani jinak. Ty ano?“

Představila jsem si, jak afrikánštinou vysvětluji carabinieri, proč signora nemá lístek.

„Ne. Ale jeden nápad bych měla. Až přijde carabinieri a spustí na tebe italsky, uděláš z dlaně kornout, přiložíš k uchu, a co nejhlasitěji zarveš: „Was? Pochybuju, že by se nějaký otrávený Ital chtěl dohadovat kvůli pár eurům s postarší hluchou Němkou. To si radši vybere někoho, s kým se líp dorozumí.“

Maruška se vzdor tíživé situaci začala smát a poslední dvě stanice jsme absolvovaly v relativním klidu. Žádný revizor ani carabinieri nepřišel, ale mně od té doby vrtá hlavou, jestli by to vážně zabralo. Pokud se dostanete do stejné situace, zkuste to a pak mi přijďte říct výsledek.

K další příhodě, kdy bylo lepší nepokoušet se o vysvětlování v žádném jazyce a raději dělat blbce, došlo o dva roky později ve Versailles. Fronta začínala už před zlacenou bránou nádvoří. Vypadala na dobré čtyři hodiny čekání. A to jen na pokladnu. Za ní se táhla další fronta - už přímo ke vstupu. Nejméně hodinová.

„Na prohlídku zámku není čas,“ řekl vedoucí výpravy. „Prohlédněte si zahrady, tam je před kasou mnohem menší nával, a za dvě hodiny se sejdem u autobusu.“

Byla jsem ve Versailles před dvaceti lety a ráda bych si pohled na ně oživila. Už naposled, neboť mi bylo jasné, že vícrát se sem nedostanu. Moje problémy s chůzí se neustále zhoršují, na courání po světě budu muset brzy zapomenout. Prohlídka trvá skoro hodinu, spočítala jsem si, že pokud se dostanu dovnitř hned, odjezd autobusu přesně stihnou. Bylo to buď - a nebo. Předběhla jsem ani tři tisíce lidí (tedy nepředběhla, ale předkulhala) pečících se na slunci známého dlážděného nádvoří. Většina byla zřejmě z Japonska. Konečně jsem dorazila ke vchodu, kde byl zástup tříděn do několika bezpečnostních rámců. Otrávené slečně v propoceně uniformě jsem předložila kartičku VZP, a jelikož jsem usoudila, že by to v komisní Francii nemuselo stačit, přidala jsem průkazku Dopravních podniků. Má také pěkné logo a navíc fotku a přes ni razítko. Kulaté!

Všichni víme, jak je to s fotkami na průkazech. Už dávno neexistuje pózování u fotografa, který se snažil o co nejhezčí portrét. Dneska vás „vyčvaknou“ na automat a fotky máte hned. Nevím jak vy, ale já na většinu z nich vypadám, jako když skutečně vlastním „papíry na hlavu“.

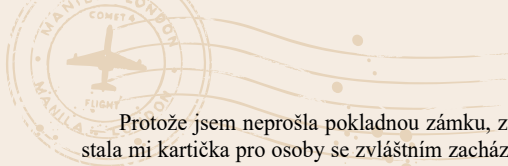
„No co,“ pravila konejšivě paní, která mi fotky vydávala naposled. „Dyt' je to jen pro policajty, ne?“

Slečně v uniformě jsem se také nelíbila. Ani na fotce, ani „in natura“. Ale přece jen to zkusila: „Parlez vous Francaise?“

Poučena z Říma, že nejlepší pozice pro vstup kamkoli je němý idiot, zavrtěla jsem hlavou. Stejně jsem reagovala na čím dál podrážděnější dotazy: „Sprichts du Deutsch? You speak english? Hablas español? Lei parla italiano?“ a dokonce: „Govoritě po rusky?“ S japonštinou to slečna ani nezkusila. Otráveně mi vrazila do ruky kartičku pro osoby se zvláštním zacházením a přednostním vstupem. Pak mi svou „afrikánštinou“ (doplněnou gestikulací vhodnou pro blbce všeho druhu) vysvětlila, že mám „předběhnout“ dalších tisíc lidí, viditelně přitom držet kartu a dojít až k pokladně vyhrazené pro můj druh návštěvníka. Poslechla jsem.

Pokladna pro osoby se zvláštním zacházením byla ukrytá na konci dlouhé chodby se zavřenými okny, do nichž se opíralo polední slunce. Chodba byla přeplněná lidmi, kteří marne lapali po vzduchu. Působilo to jako astmatikova nejhorsší noční můra. Když jsem se dopotácela k pokladně, spatřila jsem ohromný dav vozíčkářů s četným doprovodem a dav lidí s berlemi i bez nich. Za pokladnou se pak táhla další fronta - tentokrát už skutečně na vstup. Nebylo to sice na čtyři hodiny, ale na hodinu a půl určitě. Na to jsem neměla. Ani čas, ani dost otrosti. Vzdala jsem to a zamířila - opět přes celé nádvoří - ke vstupu do zahrad. Tady se aspoň dalo dýchat. Šmajdáním po nádvoří a chodbách bez kyslíku jsem ztratila skoro hodinu. Fronta před „zahradní“ pokladnou byla sice mnohem menší, ale v mé situaci stejně likvidační. Ke slovu opět přišly kartička VZP a průkazka Dopravních podniků. Slečna v pokladně si je svědomitě prostudovala z obou stran, pak pravila: „Oui, madam,“ a prodala mi lístek. Dokonce poloviční. Sešla jsem až dolů k Neptunově fontáně, chvíli poseděla na lavičce s výhledem na nejznámější zámek světa a smířovala se s tím, že si ho budu moci prohlédnout už jen v televizi. Tohle turistické martyrium už nikdy podstoupit nedokážu. Ani kdybych měla ty čtyři hodiny navíc.

Protože jsem neprošla pokladnou zámku, zůstala mi kartička pro osoby se zvláštním zacházením. Pokud někdo míříte do Versailles a místo čtyř hodin chcete čekat na pokladnu jen dvě, ráda vám ji přenechám.

K jinému střetu s jazykovou bariérou došlo před dvanácti lety na izraelské hranici. Byli jsme na dovolené v egyptské Tabě, kterou jsme si vybrali jen proto, že jsme chtěli navštívit skalní město Petra v Jordánsku. Taba je jakýsi trojúhelník, v němž se setkávají hranice tří států, které spolu tradičně moc nevycházejí: Egypt, Izrael, Jordánsko. Kontroly na hranicích jsou tudíž přísné. Zcela nekompromisní jsou Izraelci a průvodkyně nás dopředu varovala, abychom se nesnažili provést cokoli zakázaného. „V Petře si nekupujte žádné tepané napodobeniny dýk, které vám určitě budou nabízet. Jednak vám je tady zabaví, jednak z toho budete mít obrovský problém.“ Pány pak upozornila, aby se nepokoušeli žertovat s ženami v uniformě. „Svou službu berou velice vážně a nemají smysl pro humor.“ Nakonec nám sdělila, že všichni budeme muset zodpovědět tři stejné otázky. Těm, kteří neumí anglicky, což byla většina, doporučila, aby se odpovědi naučili nazpaměť.

„První otázka: Cestujete do Izraele jako turisté? Odpovíte: Yes.

Druhá: Máte v Izraeli příbuzné nebo známé? Odpovíte: No.

Třetí: Máte u sebe zbraně nebo výbušniny? Odpovíte: No. Takže ještě jednou: Yes, no, no. Je to všem jasné?“

Bylo. Něco tak jednoduchého se přece nedá zkazit.

Izraelská pohraničnice byla mohutná, nerudná žena, nacpaná do uniformy, která jí neslušela. Nikdo se s ní žertovat nepokusil. Průvodkyně šla jako první a my znepokojeně sledovali, jak se hovor obou žen rychle mění v hádku. Naštvanou průvodkyni odvedli pryč a naše asi třicetiletá skupina osiřela. Znejistěli jsme. Jeden po druhém jsme museli projít nejprve úzkou „bezpečnostní“ uličkou, pak rámem a nakonec zodpovědět otázky. První tři, aniž tušili, na co se jich žena v uniformě ptá, odpověděli správně. U čtvrtého se to zadrhlo, protože pohraničnice chtěla, aby vysypal svůj objemný batoh. Nerozuměl jí a stále dokola opakoval: „Yes, no, no.“

Lidé stojící za ním, mu začali napovídat, ale pohraničnice jim to rázně zatrhla.

Do místnosti vstoupily další dvě podmračené ženy v uniformě. Zůstaly stát té první za zády, mírně se rozkročily a ruce položily na opasek, jako by se v příští chvíli chystaly tasit. Všichni znerozvňeli.

Na řadu přišla manželka pána s objemným batohem, očividně vyplašená z předchozí scény. V uličce se jí podlamovaly nohy a odpovědi na pohraničnici vyhrllala protahovanou „moravštinou“ dřív, než se jí žena stačila zeptat. „Jés, nóu. Jés. Tož vlastně ne. Nóu, chcu říct nóu. Nebo jés? Jéžišmarjá, táto, jak to bylo? Já to zapomněla. Nóu, nóu, jés,“ opakovala zoufale.

V té chvíli to zapomněla i většina ostatních. Pohraničnice začala rudnout. Když i další turista začal koktat: „Yes, no, yes, no,“ pochopila, že na to musí jinak. Přestala klást ony tři otázky a každého se nejprve zeptala, zda hovoří anglicky. Všimli

jsme si, že ti, co odpověděli kladně, byli posláni na osobní prohlídku. To nás poučilo. Zbytek výpravy, včetně dvou učitelek angličtiny, zarytě vrtěl hlavou a opakoval: „No!“ Znechucená pohraničnice ukázala na dveře a náš „houf blbců“ s nimiž se nedokázala domluvit, vyhnala z celního prostoru. „Go!“ Moje dcera, která v práci denně hovoří anglicky a kterou jsem nenaučila lhát, později řekla, že prohlídka byla velmi nepříjemná a ponižující. Doprovázená palbou otázek pečlivě zapisovaných do objemného protokolu, který bude zřejmě v Izraeli uložen na věčné časy. Nejspíš proto jsme na zbytek výpravy čekali v odstaveném autobusu skoro hodinu. Nejnaštvanější byla po návratu průvodkyně, které stejně jako mé děti, rozpárali batoh.

„Jsem tady už půl roku a jezdím přes tuhle hranici týden co týden. Přesto mě pořád šacují!“ Zvedla rozpáraný miniaturní batůžek: „Co si myslí, že by se v to dalo pašovat? Bomba?“

Na jednu stranu chápu Izraelce, zažili si s terorismem svoje, na druhou stranu chování pohraničnic vzbuzovalo dojem, že mají stanovenou denní kvótu zadržovaných, a tu příkladně plní.

Při cestování je jazyková vybavenost nutností. Základy angličtiny zná dnes každý, kdo ukončí školní docházku. Všimla jsem si, že nadšení dnešních žáků pro povinnou výuku angličtiny je zhruba stejné, jako kdysi to naše pro povinnou výuku ruštiny, přesto věřím, že se ve světě domluví lépe než my.

Prázdniny jsou v polovině, spousta lidí se teprve chystá na dovolenou. Všem přeji, abyste nikde nenarazili na blbce ani sami nebyli za blbce. Tak hezké léto a šťastnou cestu!

Hana Marie Körnerová

Zahradky

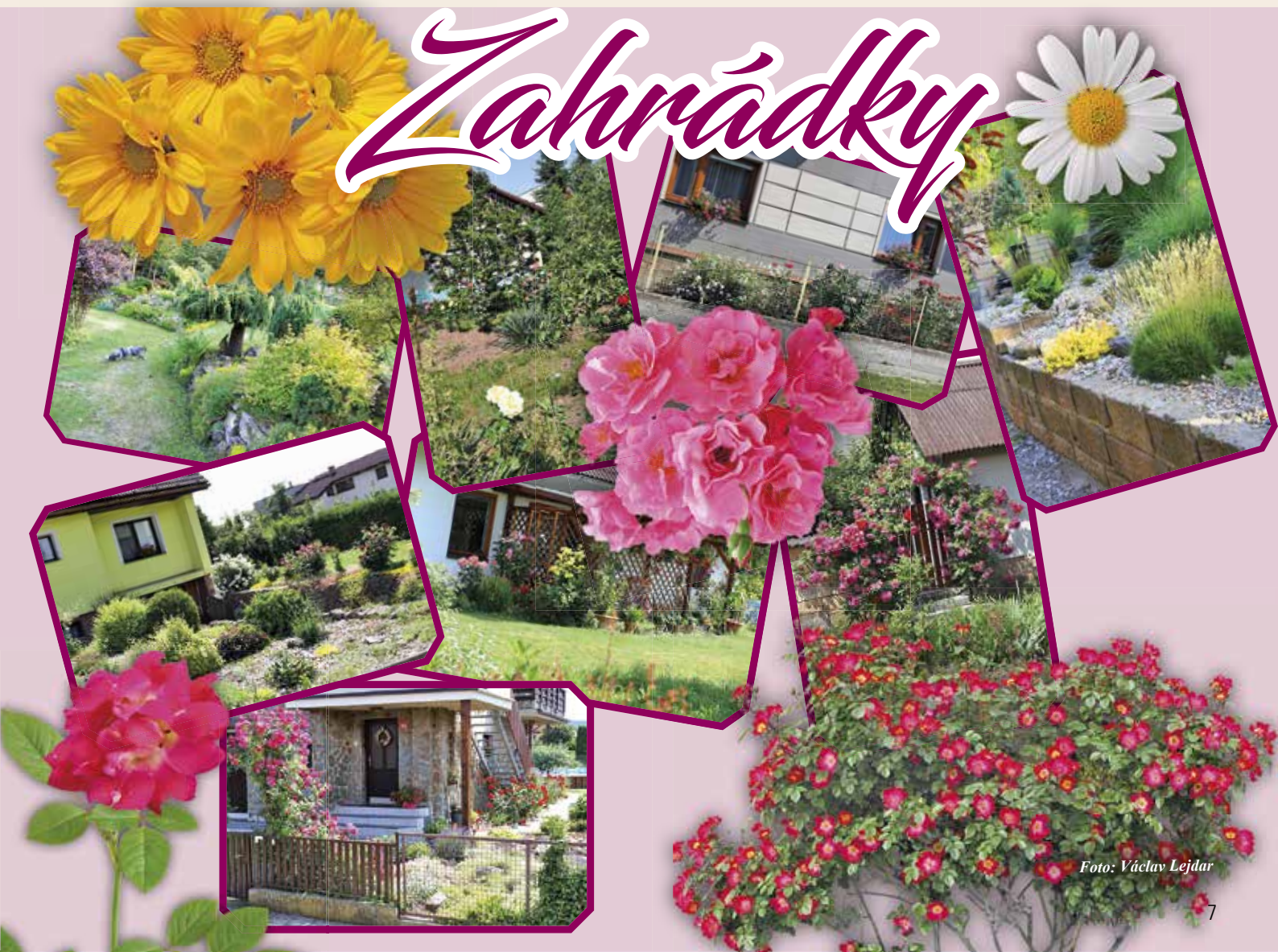

Foto: Václav Lejdar

ZA SENEM NA KLÍNOVÉ BOUDY

do *Krkonoš*

Rok 1947 byl rokem velice suchým. Sena narostlo poskrovnu a otavu v tom roce hospodáři čekat nemohli. Zvláště drobní rolníci potřebovali ornou půdu pro pěstování obilí, brambor, řepy a máku pro vlastní obživu. Luk bylo méně než orné půdy. Jako louky sloužily pozemky s horší úrodností, na svazích a jinak těžko obdělávatelné. Kosilo a sušilo se na železničních náspech, příkopech kolem silnic a i na okrajích lesních porostů.

Za senem se tedy ti statnější vydávali do Krkonoš, kde po odsunu tamních hospodářů louky ležely ladem. Můj otec kosil a zasoušel seno například ve Volském Dole.

V roce 1947 se tři hospodáři dohodli, že si pojedou obhlédnout louky na Klínových boudách. Můj otec Jan, sousedé pan Václav a pan Michal, se vypravili na cestu do hor, s tím, že si obhlédnou vhodné louky k ručnímu sekání, označí je a požádají příslušného národního správce o souhlas. Stalo se tak začátkem července, aby do Markéty bylo zasušené seno z hor doma k dosušení. Otec měl hory rád a vzal mě, devítiletého kluka s sebou, aby mi mohl ukázat tu část Krkonoš, kterou jsem ještě neviděl. Jeli jsme parním vláčkem do Vrchlabí, s přestupem v Martinicích a malým autobusem, kterému se říkalo Hurvínek, do Špindlerova Mlýna. Potom novou jednoseďádkovou lanovkou na Přední Planinu. Lanovka byla uvedena do provozu v květnu toho roku 1947 a my jsme si připadali volní jako ptáci, kteří se mohou vznášet nad vrcholky smrků a stoupat až někam do nebe nad tu všechnu krásu pod sebou. Nezapomenutelný pohled zpět, do pohádkově krásného údolí. Protilehlé Kozi hřbety pro mě vedly snad až do světa velehor, o kterých jsem četl v učebnicích. Výstup ze sedačky byl pro každého z nás očekáván s napětím, jak jen to může dopadnout? Stanuli jsme skoro pod samotným nebem, po kterém utíkalo několik mráčků bůh ví kam. Vystoupili jsme v nadmořské výšce nad tisícemsto metrů a za tu snovou cestu na sedače lanovky jsme podle údajů na tabuli horní stanice vystoupali o 330 metrů výše než jsme dole do sedačky s pomocí obsluhy nastupovali. Nemohl jsem se vynadávat na tu krásu kolem a i když jsem s tatínkem v Krkonoších byl, bylo to však v nižších partiích, zde to bylo vznešené, tajuplné a tak mi to zůstalo v paměti. Sousedé se dívali kolem a připadali mi jako by byli v jiném světě. S ústy otevřenými se dívali kolem, sem a tam. Tatínkovo „musíme přece už jít, máme ty krásy před sebou ještě plnou nůši,“ přerušilo pro všechny tu posvátnou chvíli. Vydali jsme se pěšky na Klínové boudy. V paměti ještě mám úsek poválkové stezky, kterou tu nějakí dobří lidé připravili. Před Klínovkou jsme stanuli za krásného sluneč-

ného počasí a okouzlení očima hltali tu náheru horských luk. Snad to byl soused Václav, který s úctou k tomu místu řekl: „Oni to tu museli opravdu milovat a jistě se jim těžko odcházelo.“ Tu větu jsem pochopil až o několik roků později, tehdy mi bylo devět let a o odsunu obyvatel z pohraničí jsem toho moc nevěděl. A nevěděl jsem ani o tragédii, která se stala právě před Klínovkou na konci války. Až po mnoha letech jsem se dočetl, že na konci války čeští partyzáni bez soudu zastřelili majitele Klínovky Johana Brauna přímo před jeho boudou a tam mu i místní museli vykopat hrob.

Mému otci i sousedům se louka před Klínovkou velice líbila co do polohy a pestrosti travního porostu. Obešli slušný lán, vyznačili jej haluzemi, a vyhládlí šli se podívat co mají uvařeno v kuchyni Klínové boudy. Pro mě to byl další zážitek, protože jsme vstoupili do prostorné jídelny horského hostince, prosvětlené velkými okny s výhledem do širokého údolí. Od stolu u okna jsem se nemohl vynadávat na tu nádhernou kulisu horského prostředí. Mám ji i po tolika letech dobře uloženou v tehdy klukovské paměti. Děkoval jsem tatínkovi, že mě vzal na tuhle túru.

Obsluhovala nás tehdy moc hezká černošská slečna s krásnými výraznými očima. Copak mne, devítiletému klukovi, ale asi daleko více se líbila panu Michalovi. Po báječné polévce a dobrém jídle si sousedé objednali něco ostřejšího na zapití vydařeného výletu. Já jsem dostal velikou sklenici voňavé malinovky. Sousedé pochválili pálenku a pan Michal objednával ještě několikrát. Až pan Václav povídá: „Michale, ty tady utratíš peněz jako za kravku.“ Pan Michal ho ale ujistil, že jeho Malena to nadolí za měsíc. Tomu jsem mohl věřit i já, protože kravička pana Michala, které říkal Malena, měla snad dvakrát větší vemeno než tehdy kterákoliv kravička v obci.

Když sousedé uznali, že je čas vyrazit zpět, zaplatili a rozloučili se s hezkou servírkou. Zdálo se mi, že pan Michal již nemá tak jistou chuť, když vesele opouštěl překrásnou Klínovu boudu. A pan Václav kráčel s rukama rozpaženýma a mával jimi jako pták, který se chystá vzlétnout do údolí. Cestu zpět si již tak dobře nevybavuji, byla překryta zážitky dne z prostředí, které na mne tolik zapůsobilo, a přiznám se, že daleko později jsem uvažoval i o tom, že se do Krkonoš vrátím a natrvalo.

Za pár dní se sousedé opět vydali, aby ručně pokosili svůj díl louky pod Klínovkou. Pokosili a zasušili, aby náklad na přepravu nebyl tak těžký. Asi za týden pro seno jelo nákladní auto najmuté od společnosti UNRRA.

Seno se potom dosoušelo u nás na sklizených loukách při silnici.

VE VOLSKÉM DOLE

První senoseč na horách můj tatínek podnikl ve Volském Dole v Krkonoších. Bylo to místo svou polohou při silnici příhodné hlavně pro odvoz zasušeného sena domů. Hůře se tam ale sušilo, protože slunce přicházelo ráno později a večer dříve zapadalo za zalesněný severní svah údolí. Vícekrát za den se musela pokosená tráva obracet, protože podloží bylo hodně vlhké i s místními močály. Když konečně bylo možné jen zasušenou píci snosit do prvních kup, sekáči si mysleli, že největší díl práce mají za sebou, posbírali náčiní a chystali se na nocleh v blízké opuštěné boudě. Potkali stařenu, která se jim místní němčinou snažila vysvětlit, aby na čerstvé kupy připevnili alespoň nějaké noviny. Sekáči však nebrali výzvu stařeny vážně a protože ani žádné noviny po ruce neměli, neuposlechli a šli spát. Jaké však bylo ranní shledání, o tom raději ani nechtěli později doma mluvit. Jejich pobyt ve Volském Dole se protáhl o další den. Kupy byly po nějakém nočním řádném rozházení a seno zadupáno do vlhké a místy mokré půdy. Byla to velice namáhavá práce vyhrabat zadupané seno, přenosit na sušší místa a znovu na slunci obracet a obracet. Ještě, že počasí vydrželo, což na horách nikdy není jisté.

Večer stařena vysvětlila sekáčům, že jeleni ty kupy opravdu na svém nemají rádi.

Vlastimil Hrnčíř, foto: Wikipedia

Palindrom z Brtve

Slovník cizích slov nás informuje, že palindrom je slovo nebo skupina slov, která čtena zepředu i zezadu má též anebo jiný srozumitelný význam. A takovouto slovní hříčku kdysi dávno vymysleli a pro obveselení ve spojení s osobou svého souseda Jana Mesnera i používali dávní vtípalci z Brtve.

Pod lesem na samém severním okraji brtevéského Betléma stála za sebou dvě roubená stavení. V prvním s č. p. 51 bydleli Hovorkovi a po nich Petřiví, hned za nimi v č. p. 55 bydlel se svojí rodinou Jan Mesner – alias Mecnar (*1866). Zatímco první zmíněná roubenka existuje doposud, Mecnerova již dávno vzala "zasvé".

Jan Mesner byl vysoký, statný muž s knírkem, kouřil fajfku a ještě před I. sv. válkou a skoro až do své smrti byl v Brtvi obecním sluhou a ponocným, též i „obecním posílákem“. K výkonu své funkce obecního sluhu, či hlásného používal bubínek s paličkami, s nímž chodil po vsi od Betléma až po Famílii a na stanovených místech hlasitě zabubnoval a na sebe upozornil. Počkal, až ti, co chtějí lépe slyšet, vyběhnou před dům, a pak s vážností zastávané funkce a silným hlasem vyhlášoval důležité zprávy a upozornění občanů. Jako ponocný nosil ponocenský roh, s nímž chodil v noci po vsi, vždy o půlnoci na něj zatroubil. Jen výjimečně při požáru pak troubil na poplach. Odměnou mu byl plat 1000 korun za rok.

Jako obecní posílák zajišťoval pro obecní úřad a též i pro obyvatele vsi za úplaty jakousi službu dřívějšího formanství, ale v jeho případě prováděnou pěší formou s rancem na zádech. Brteváci mu neřikali správně Mesner, jak se on i jeho předci z Vidonic jmenovali, ale jeho příjmení mírně komolili na Mecnar. Snad proto, že k jeho činnosti posíláka a mírně pozměněnému příjmení vymysleli palindrom, tedy větu „MECNAR S RANCEM“ a tato věta dává tentýž smysl, i když je čtena odzadu.

A tak mnohokrát když jej viděli na pochůzku mimo Brtev odcházet, či z pochůzky se s rancem na zádech do vsi vracet, zasmítko jim v očích a s šibalským úsměvem ve tváři pokývali hlavou a pronesli: „Á, Mecnar s rancem“. Dobře věděli, co to znamená, a rádi jej vidívali.

Josef J. L. Špůr

Mezinárodní folklorní festival 2019

Foto: Alena Fléglová, Václav Lejdar, Petr Laušman

Strašidelná Bažantnice 2

Město Lázně Bělohrad a Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad děkují všem strašidlům, pomocníkům a organizátorům akce Strašidelná Bažantnice 2019 za pomoc a ochotu. Návštěvníkům za jejich přízeň, trpělivost a dobré chování jak ke strašidlům, tak i k okolnímu prostředí. V letošním roce prošlo branou evidenčního úřadu STB 6.100 návštěvníků a 165 dobrovolníků se převléklo do kostýmů různých strašidel, nestvůr a pohádkových bytostí. Do příprav a následného úklidu se zapojily téměř celé technické služby, za což jim patří obrovské poděkování. Děkujeme i všem sponzorům za příspěvní na tuto tradiční akci pro děti. Lázním Bělohrad, a. s. za umožnění využití a perfektní přípravu Bažantnice, ZEPU za propůjčení a posekání luk v okolí Byšiček, Vodohospodářské společnosti Jičím za zprostředkování pitné vody, firmě Elektrowin za vybudování herní zóny v Trpaslíkové a hasičům z Dolní Nové Vsi za kvalitní zajištění občerstvení jak pro návštěvníky, tak pro všechna strašidla. Velké poděkování si zaslouží za přípravu mnoha stanovišť a kostýmů Růženka Bičíšťová.

Foto: Ladislav Stuchlík, Jaroslav Voves,
Alena Fléglová, Matěj Flégl, Alena Pumprová,
Petr Laušman (www.lausman.zonerama.com)

SEZNAM STRAŠIDEL:

Včelky, berušky a broučci, král s královnou, strašidelní klauni, divoženky, Červená Karkulka s myslivcem a vlkem, Rumajs s Mankou a Cipísek, trpaslíci u razítek, hejkalové, pták Ohnivák, pavouček, ledové království s princeznami Annou a Elsou, motýl Emanuel a Maková panenka, babice Vrbice, Krtek, Zlá královna, Sněhurka a trpaslíci z Trpaslíkova, čarodějnice s poníky, Alenka v říši divů, drak a jeho pán, pohádka COCO, Harpyje a Gorony, Trautenberk, Kuba, Anče a Krakonoš, Gargamel a šmoulové, vodník, rybář se zlatou rybkou, piráti, mrtvá nevěsta, klaun a trojkolka, Polednice, Gandalf a hobiti, čarodějnice z perníkové chaloupky, oběšenec, indiáni, smrtka, čertí, skřeti, loupežníci, klauni, zombie, lesní přízrak, upíří a upírky, hraběnky na koni a Xena na koni.

Zaniklé tvrze Bělohradska

Hrádek u Šárovcovy Lhoty

„Existují místa, která od nepaměti lákají a přitahují pozornost, místa, do nichž člověk vložil nezměrné úsilí, aby je ochránil opevněním, místa představující vrchol všeho umu a snažení dávno mrtvých generací.“ (Vladimír Čtverák, Encyklopedie hradišť).

Jedno takové místo se nachází nedaleko, severovýchodně od obce Šárovcová Lhota, jmenuje se Hrádek. Když projdete Šárovcovou Lhotou za cihelnu ke sběrnému dvoru, na rozcestí se otevře pohled na vyvýšeninu, na jejímž vrchu dříve stálo středověké hradiště. Svého času jistě dominanta zdejšího údolí Heřmanky. Pod ním byl dle místních pověstí dnes již zaniklý rybník. Hrádek leží z větší části v katastrálním území Šárovcovy Lhota. Menší částí, která dříve bývala předhradím, a je nyní zoraná do pole, zasahuje do katastru Dolní Nová Ves. Toto místo je opředeno tajemstvím. Nikdo nemůže s jistotou říci, kdo hrádek vlastnil, obýval a jakým způsobem zanikl, protože se o něm nedochovaly žádné písemné zmínky. Jeho podobu a osud lze však nastínit z archeologických výzkumů, které zde byly provedeny v roce 1974 a 1981 - 82. Také z nalezených vykopávek, datovaných do druhé poloviny 13. století. Tedy do doby, kdy vládl Českému království Přemysl Otakar II.

JAK HRADIŠTĚ VYPADALO

Díky archeologům dnes známe přibližnou podobu hrádku. Objekt hradiště byl na svou dobu poměrně rozlehlý (170 x 140 m). V malém předhradí se pravděpodobně nacházela hospodářská část, která byla od samotného hradu oddělena obloukovitým příkopem. Archeologové zde odkryli zahloubené, dřevem zpevněné objekty s celými nádobami, zřejmě příbytek služebnictva se skladem a stáj. Za příkopem byla hliněná hradba zpevněná dřevěnou konstrukcí, na jejímž vrchu byla ochranná palisáda z mohutných kůlů. Ve vnitřní jihozápadní části hradiště stála na kamenném základu jediná rozlehlá dřevěno-hliněná stavba, dvoupodlažní panské sídlo s obytnou věží. Hrad nebyl příliš reprezentativní a zřejmě patřil méně movitému šlechtici. Bylo to typické sídlo 13. století, což dokládá i nález téměř tisíce zdobených i nezdobených keramických střepů datovaných do stejné doby.

JAKÝ BYL OSUD HRÁDKU?

Kromě keramiky zde byla nalezena kovová přezka, hrot šípu, kosti hospodářských zvířat, uhlíky spáleného dřeva a mazanice (tehdejší stavební materiál). Toto jsou jediné důkazy, že hrádek byl postaven, obydlen a zanikl nejpozději na přelomu 13. a 14. století. Z nálezů ohořelého dubového trámů víme, že Hrádek zanikl požárem a to nejdéle po padesáti letech své existence. Žily zde tedy pouhé dvě generace. Před svým zánikem byl pravděpodobně ještě jednou opraven a opevněn palisádou i ze západní části, po dalším požáru však zanikl definitivně. Zda vyhořel nešťastnou náhodou nebo byl nepříteli vypálený úmyslně při jeho dobývání, nelze s jistotou říci. V době po bitvě na Moravském poli, kdy bylo České království zmitáno bezvládním a chaosem, drancováno Branibory a nepokoji mezi českou šlechtou a jejími poddanými, nelze zcela vyloučit ani tuto variantu. Možné ale je, že odchod obyvatel hrádku byl poklidný, protože již nechtěli vynakládat úsilí na jeho obnovu, a tak se přestěhovali jinam.

Převážná část archeologických nálezů je uložena v Muzeu východních Čech v Hradci Králové a v Regionálním muzeu v Jičíně, kam byla přesunuta i sbírka z Fričova muzea v Lázních Bělohradě. Další kousky jsou v soukromých sbírkách.

Po roce 1890 na Hrádku Anna z Asseburgu založila pískovnu a celý jihozápadní obvod pozůstatků objektu byl těžbou písku významně poškozen. V nedávné době se k destrukci valu s příkopem přičinili i motokáři, kteří si zde udělali motokrosovou dráhu.

Je škoda, že o tomto místě nejsou dochovány žádné písemné zmínky a zůstane tak zahaleno tajemstvím navěky. Jediné, co můžeme zkusit, je zavřít oči a nechat pracovat naši představivost. Stejně jako Leontina Mašíňová, když psala o Hrádku pověst do knihy Tajemných věků hlas.

Eva Fišerová

STUDENOVÁCI SI PŘIŠLI ZAVZPOMÍNAT

Předposlední červnovou sobotu si dali sraz v restauraci U Kostela účastníci zimních i letních víkendových nebo táborových pobytů na studenovské chatě v Rokytnici nad Jizerou. První setkání proběhlo v březnu 2016 a mělo velký úspěch. Protože hlavní organizátor akce Petr Kráčmar vyslyšel účastníky prvního setkání o brzké zopakování, rozhodl se letos sezvat studenováky ke společnému zavzpomínání znovu.

Každý z přítomných si v hlavě promítá vlastní film z prožitých chvilek na chatě v Rokytnici nad Jizerou – Studenově a nejednomu z nich zůstane „studenovská jizva“ zarytá hluboko v paměti.

Vždyť paní Zejfartové jen zazáří oči, když začne o chatě vyprávět: „To jsem byla ještě malá holka a chata byla původní stará chaloupka, když jsme na Studenov jezdili v létě na sokolské tábory nebo společně s Hornovými tam trávili víkendy. Pak tam začali chlapi jezdit na motorcích a vybudovali ze staré chaloupky pěkné zázemí k rekreaci. Nejraději vzpomínám na společné Silvestry s Vinčálkovými, Mífkovými, Horáčkovými a Kozákovými.“

Její syn Jan Zejfart dodává: „Na letní tábory jezdila vařit moje babička a nikdo nedokázal odolat jejím pověstným borůvkovým knedlíkům. Na borůvky jsme chodili většinou na Hleďsebe a já ten sběr neměl vůbec rád. Vždycky jsem nasbíral jen hrmeček, protože víc knedlíků jsem stejně nesněd.“

Celou akci zhodnotil Petr Kráčmar těmito slovy: „Na rozeslané pozvánky mně potvrdilo účast osmdesát lidí. Nakonec přišla necelá čtyřicítka. Smutné je, že někteří přijedou až z druhého konce republiky a ti, kteří to sem mají jenom kousek, se ani neomluví. Pořád si myslím, že takové setkání má význam, zavzpomínáme na časy, kdy jsme na hory jezdili vlakem a na chatu jsme se dopravovali po Hranicích pěšky. To dneska už snad nikdo ani nepochopí. Když totiž lidi nepřivezeš až na místo, kde je plná penze s wifinou a neodvezeš je pak zpátky domů, nejsou ani spokojení. Ale taková je prostě doba a já jsem rád, že mně v paměti zůstala zarytá studenovská jizva.“

Jaroslav Voves, foto: autor

BĚLOHRADSKÁ čtyřicítka

Rybářský nonstop závod, který se koná na rybníku Byšičky, trvá přesně 40 hodin, proto „Bělohradská čtyřicítka“. Letos proběhl třetí ročník tohoto závodu, kterého se zúčastnilo 13 závodních dvojic, což je maximální počet závodníků na daný rybník. Závodníci se musí do předem stanoveného termínu zaregistrovat a uhradit startovné. Všichni zájemci musí mít platný rybářský lístek. Samotné závody začínají v pátek v 18 hodin a končí v neděli v 10 hodin. Po celou tuto dobu jsou přítomné dvojice rozhodčích, které se střídají po dvanáctihodinových směnách. Ti na zavolání úspěšného závodníka přistoupí na lovné místo a změří úlovek, který zápisí do sumáře. V pravidlech mimo jiné stojí,

že ulovená ryba se zapisuje od 35 cm včetně. Na letošních závodech bylo uloveno 288 ks bodovaných ryb v celkové délce 146 m. V letošním ročníku obsadila první místo dvojice Martin Bernard a Michal Suchý. Na svých čtyřech udicích zdolali krásných 30,8 m ryb, druzí byli Matěj Bílek a Jan Večerník s 24,3 m a na třetím místě se umístil otec a syn Karel Výdra st. a Karel Výdra ml. s celkovým počtem 18,8 m ulovených ryb. Žádný ze soutěžících neodešel s prázdnou, každý si odnesl věcnou cenu a myslím, že hlavně plno krásných zážitků. A o to tady jde. Aby se sešli ti správní lidé se stejnými zájmy, kteří si užijí nádherné chvíle u vody. Ať už plné klidu nebo adrenalinu při probdělé noci, ale

s vědomím, že fandí jeden druhému a i soupeř dokáže přispěchat druhému na pomoc.

A právě kvůli těmto lidem nás s Danem Vojtíškem baví pořádat tento závod. Naši kolegové rybáři se podílejí na samotných přípravách závodu, zázemí a následném úklidu po akci. Bez nich by to nešlo a patří jim velký dík.

Letos pro všechny soutěžící i rozhodčí zajistil po celou dobu závodu teplou stravu a nonstop občerstvení v chatě u rybníku p. Vladimíra Dvořák.

A tak zase za rok... Petruv zdar!

Monika Seidlová,

foto: Zdena Zuzana Bednářová

O přátelství a vzpomínkách

Je krásné si zachovávat vzpomínky na dětství a mládí i do pokročilého věku. A můžeme-li mluvit o trvalém přátelství, pak je to dar života jeden z nejceňnějších. Kupodivu k tomu může dopomoci i politická situace ve světě, která svede dohromady lidi, kteří by se za jiných okolností pravděpodobně vůbec nesetkali. O tom svědčí i náš příběh, příběh dívek, které se poprvé setkaly před více jak padesáti léty.

V té době již několik let v našem zámku nesídlila rodina Merveldtů, která po druhé světové válce odešla do Rakouska. Majitelem zámku se stalo město Lázně Bělohrad. V prvních letech po válce, tzn. v 50. letech, zde sídlila škola lesnická a rolnická s internátem. V roce 1952 pronajalo město Lázně Bělohrad bezplatně objekt zámku školskému referátu v Hradci Králové s tím, že po nutných opravách a rekonstrukcích, někdy značně nešetrných, zde bude zřízen nový kurz pro 90 - 100 posluchačů. (O těchto krocích psal Jaroslav Kugler do BL 3/2013).

Studenty tu byli cizinci: Řekové, Italové, Korejci, Španělé. Jejich prvořadým úkolem bylo naučit se česky, aby poté mohli pokračovat ve studiu na českých vysokých školách. Mezi španělskými studenty byl i otec Anity Gonzalesové, který se rozhodl k závažnému kroku: vzít do cizí země i svoji tehdy dvanáctiletou dceru Anitu. Bylo to rozhodnutí z nutnosti, jeho manželka a matka Anity, tou dobou již vážně nemocná, se nemohla o dceru starat a otec toto rozhodnutí pokládal za jediné možné. Nebylo to pro něho snadné, úřady tuto možnost nepředpokládaly, jistě musel projít mnohými neschůdnými cestami, ale nakonec se přece podařilo, že se malá Anita ocitla v naší zemi jako jediné dítě mezi dospělými muži. Opravdu zvláštní a ojedinělá situace, kterou se zabýval i místní Svaz žen, jmenovitě paní Marta Knapová, která se postarala o to, aby Anitě bylo v ubytovně zajištěno alespoň částečně, provizorní soukromí.

Anita byla přijata do zdejší školy a stala se spolužačkou paní Slávky Grohové, paní Marcely Hlavaté a ostatních spolužáků této tehdy 6. třídy.

Paní Slávko, jak byla Anita jako cizinka přijata spolužáky?

Nepamatuji se, že by nastal nějaký problém se zařazením Anity do našeho kolektivu. Byla přátelská a také ostatní děti se k ní přátelsky chovaly. Brzy se naučila česky, snažila se učivo zvládat spolu s námi, určitě neměla žádné problémy. Jistě i učitelé k ní byli vstřícní a pomohli jí s novými poznatky.

Jak trávil volný čas?

Tehdy děti trávily volný čas většinou venku, v přírodě. Ve městě k tomu účelu byl vhodný zámecký park. Tam se děti scházely, mezi nimi i Anita. Hrály jsme společně hry, učili jsme ji zpívat naše písničky

a ona nás zase španělské. Jednu takovou si pamatuji dodnes. Byla mezi námi šťastná a zřejmě si ani neuvědomovala, že její nemocná maminka ve Španělsku marně bojuje o život. Byla něčím výjimečná, ale na druhé straně byla jedna z nás. Měly jsem ji jako děti opravdu rády.

Měla nějaké bližší kamarádky?

Vím, že hodně kamarádila s Evou Dušičkovou, ta by měla mít ještě nějaké společné fotografie, škoda, že se nám nepodařilo se s ní zkontaktovat.

Jaký byl další osud Anity, vrátila se do Španělska?

Vrátila, ale až po mnoha letech. Když její otec ukončil zdejší přípravku, odešel do Prahy studovat vysokou školu a Anita byla v Praze přijata ke studiu na gymnasiu, které úspěšně dokončila.

A co osobní život Anity? Jak se vyvíjel?

Měla štěstí, potkala ji velká láska. Bylo to syn otcova přítele, také Španěl, který zde s rodinou žil a se kterým byl otec v kontaktu. Anita se za něho provdala, mají dvě děti, které se narodily ještě zde v Čechách. Po několika letech se rodina vrátila do své vlasti, do Španělska.

Jak se vám podařilo navázat kontakt? Určitě to nebylo snadné.

Snadné to nebylo, ale podařilo se. Bylo to kolem roku 2012 - 13 před naším tradičním setkáním spolužáků, kdy jsem se rozhodla vypátrat Anitu a pozvat ji mezi nás. První pokus přes španělskou ambasádu se nezdařil, ale po čase se ambasáda sama ozvala a k mému velkému překvapení mně poslala kontakt na cestovní kancelář ve Vracově na Moravě, kterou vlastní dcera Anity. Kancelář zprostředkovává zájezdy do Španělska a rodina zde pobývá většinou přes léto. Anita sem často přijíždí i s manželem, který se naučil hrát na dudy a vystupuje s místní moravskou kapelou ve Vracově. Byla to pro mne milá informace. Přeci jenom vztah k naší zemi stále trvá! Potěšilo nás všechny, když Anita pozváni na setkání přijala a byla zase mezi námi. Z vyprávění, které nebralo konce, bylo patrné, že na pobyt v Bělohradě ráda vzpomíná. Nezapomněla ani na české písničky, stále se česky domluví.

Kolikrát jste se setkaly od té doby?

Anita mezi nás přijela třikrát a doufám, že se ještě sejdeme. Při první návštěvě jsem jí nabídla ubytování u nás, při dalších návštěvách měla v Bělohradě zajištěný penzion Imlauf, kde byla ubytována i s manželem. Doufám, že se nám podaří opět se sejit a zavzpomínat na dětská léta společně prožitá, i když v poměrně krátkém čase.

Přála bych to vám i ostatním vašim spolužákům, přála bych to i Anitě, dívce, která to neměla snadné, ale dokázala se s životem poprat. I jí přeji vše dobré. A vám, paní Slávko, děkuji za rozhovor.

Hana Friedrichová, foto: Václav Lejdar

PETR KOLÁČEK I BELVOIR CURYCH SLAVÍ

Petr Kolářek s tenisovým klubem Belvoir Curych získal po-
čtvrté švýcarský seniorský titul. Mimochodem Belvoir oslavil
v těchto dnech 80 let od svého vzniku a Petr Kolářek (74 let)
své tenisové začátky pobral na kurtech naší Bažantnice. (eč)

STŘECHY
Z&L Kunderát
Lázně Bělohrad

739 013 876, 731 554 243, www.strechykunderat.net

KAMENICTVÍ
Uveverka

Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

SILITÉS S.F.O. **493 721 371-3 a 602 244 086**
Lomnická 81, 509 01 Nová Páka
silites@silites.cz
www.silites.cz

ŽALUZIE ♦ ROLETY ♦ SÍTĚ

Zaluzie horizontální

Zaluzie vertikální

Sítě proti hmyzu
(okna a dveře)

Látkové rolety

POŘADENSTVÍ - ZAMĚŘENÍ - MONTÁŽ
Využijte našich služeb, které poskytujeme již 20 let

Pomáhat a chránit

POLICIE ČR
KRAJSKÉ ŘEDITELSTVÍ POLICIE
KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE

Nabízíme:

- ▶ po zaškolení plat přes 29000 Kč
- ▶ šest týdnů dovolené
- ▶ příspěvek na rekreaci / dovolenou
- ▶ náborový příspěvek 75000 Kč
- ▶ výsluhový příspěvek
- ▶ nárok na odchodné
- ▶ příspěvky na sportovní činnosti

Mgr. Renata Erlebachová / 974 533 400 / renata.erlebachova@pcr.cz

RESTAURACE BOHUMILKA
LÁZNĚ BĚLOHRAD

VENKOVNÍ ZAHRÁDKA OTEVŘENA

KLIDNÉ POSEZENÍ V CENTRU MĚSTA
VHODNÉ PRO RODINY S DĚTMI
CYKLISTÉ VÍTÁNI

Sledujte nás na facebooku: Restaurace Bohumilka

PLAVAT JSEM ZAČAL V LOKOMOTIVĚ HRADEC KRÁLOVÉ

V deseti letech jsem začal chodit do plaveckého oddílu Lokomotivy Hradec Králové. Na mistrovství republiky dorostu u nás v Hradci jsem vyhrál stovku motýlka. Na vojnu jsem šel do pražské Dukly, kde mým mazákem byl Pavel Pazdírek, mistr Evropy na 200 m motýlek. V Dukle byla velká konkurence, Slovák Ivan Ferák, Petr Lohinský, Pavel Kolář... já plaval motejla a záda (znak), v mužích už jsem na „bednu“ nedosáhl.

BĚŽKY, MÁSLŮVI A SEDMDESÁTKA

Začátkem 80. let jsem potkával vás Bělohradáky na Arnošově u Máslů, kam se vyrazilo na běžkách na grog a pivo. Když zemřel Karel Fink, tak mi Jarda Kraus po obřadu povídá: „Příští rok jedeš s námi Sedmdesátku!“ A bylo to.

KOLO TI PŮJČÍME

Jarda Kraus, který nás tady všechny lyžařsky a triatlonově táhnul, mě uvrtal na triatlon. „Hele, Jirko, plavat umíš, s během to taky není špatný a kolo ti půjčím!“ První kolo, plečku, jsem měl od Oty Pollnera a na závody mi kolo půjčil Láďa Khun. Na prvním triatlonu jsem lezl první z vody, běh taky docela ušel, ale kolo jsem protrpěl, jezdilo se tenkrát sto kiláků a kraloval právě Ota Pollner, cyklista Sparty Praha a můj vzdálený příbuzný.

PODKRKOŇSKÝ POHÁR

Později se objemy změnily, začal příjemnější olympijský triatlon, Bělohrad řídil nádherný Podkrkonošský pohár – Jilemnice, Vrchlabí, Studenec, Chvaletice, Valdice. Mně se docela dařilo ve veteránech, většinou jsem končil „na bedně“. Největšími mými soupeři byli lomnický Petr Havel a Burda z Litvínova.

BYLY TO SKVOSTNÉ ČASY TRIATLONU
I POZDĚJŠÍHO DUATLONU V NAŠEM
BĚLOHRADĚ. NA NÁMĚSTÍ
DOBŘÁ TISÍCOVKA DIVÁKŮ PŘI
MISTROVSTVÍ REPUBLIKY I SVĚTOVÉ
SERII POWERMAN, DODNES
NEPŘEKONATELNÉ SPORTOVNÍ AKCE.
A PRÁVĚ DVA BORCI, KTEŘÍ „BYLI
U TOHO“ S ODSUPEM ČTVRT STOLETÍ
VZPOMÍNÁJÍ. JIRKA MOUDRÝ I O SKORO
27 LET MLADŠÍ LEOŠ LEJDAR PATŘILI
K TĚM NEJLEPŠÍM REGIONÁLNĚ
I CELOSTÁTNĚ.

JIRKA MOUDRÝ

JIRKA

CHALUPÁŘ Z UHLÍŘŮ A ŽIŽKOVSKÝ
DŮCHODCE, TRIATLONISTA
TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
19. PROSINCE 1941 V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

Narodil se skoro pod stromeček v Černochově lékárně U České koruny na bělohradském náměstí. Po pětadvacátém se rodina Moudrých stěhuje do Hradce Králové. V nedalekých Uhlířích přes půl roku chalupaří, jezdí na horském kole trasy, které coby vášnivý běžec před léty běhával, kochá se výhledy na Kumburk, Tábor, Ještěd a Zvičinu. Excelentní plavec, který nádherným motýlkem udivoval na Pardoubku nejenom nás kluky.

LEOŠ

TENISTA, LYŽAŘ, PŘESPOLNÍ BĚŽEC
A TRIATLONISTA
TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
23. DUBNA 1968 V HRADCI KRÁLOVÉ

.....
Leoš se narodil v Hradci Králové a žije v Bělohradě. Jirka Moudrý, bělohradský rodák, žil řadu roků právě v Hradci Králové. Leošovi šel snad každý sport, na který sáhnul. V šestnácti vyhrál Běh Hůrou, prvenství si odnesl z triatlonového mistrovství republiky dorostenců v Jičíně. Jenom s fotbalovým míčem jsem Leoše neviděl, a to jeho táta Jiří Lejdar byl v šedesátých letech rychlé levé křídlo místních fotbalistů. Leoš dnes, coby veterán, řídí s raketou na kurtech v Bažantnici a prohání horské kolo.

LEOŠ LEJDAR

U ZRODU BYL LYŽAŘSKÝ ODDÍL

Tenis jsem hrál od sedmi roků. S přespolními běhy začal někdy ve dvanácti, třinácti. Když se založil místní lyžařský oddíl, tak jsme měli letní přípravu, kolečkové lyže, běhy, v zimě běžky. Běhaly se Běchovice, Náchod-Hronov, Zvičina. První Lázeňské krosy byly v Hůře, potom už jenom v Bažárně, tady se běhal i kilometr, točilo se na levou ruku a se zatáčkami se nedalo zaběhnout pod tři minuty...

TRATLONOVÝ BOOM

To mistrovství republiky dorostenců v Jičíně pořádal zakladatel triatlonu Stanislav Podzimek a mně se skutečně povedlo. Triatlon měl v té době ohromný boom. Lázeňský triatlon v Bažantnici, Podkrkonošský pohár, Mistrovství republiky a Bělohrad byly středobodem všeho toho triatlonového i duatlonového.

DĚČÍNSKÁ VLEČKA

V šestaosmdesátém se jelo v Děčíně republikové mistrovství družstev. Bělohrad – Moudrý, Havel, Vojík a já. Plavalo se v bazénu, běh podél Labe, na kole jsem jel v háku, hlavu dole, galuska na galusku a šikmá vlečka do nějaké fabriky. Já si na těch kolejích „ustlal“, sanitka, šití. Kluci dojeli ve třech, na závěrečném běhu jsem jim už podával občerstvení...

ZIMA PŘI DLOUHÉM TRIATLONU

Dlouhý triatlon jsme s Jirkou Moudrým „dali“ jenom jednou – v roce 1987 na Zličí při Mistrovství Československa. Byla hrozná zima, neopreny ještě nebyly, plavání se zkrátilo na dva kilometry, kolo 180 km a závěrečný maraton Babiččiným údolím. Jirka mě asi o dvě minuty porazil, oba jsme měli čas kolem 11 hodin.

MŮJ MARATON

Pod vedením legendárního hořického běžce Standy Matyse jsem začal trénovat na maraton. Běželo se v pražské Stromovce a já chtěl zaběhnout pod 3 hodiny. Do třicetipětí kiláku jsem to měl rozběhnuto na 2:38, ale pak jsem rupnul, krize. 3:06 byl můj čas v cíli.

O JIRKOVI MOUDRÉM A MAJZLOVI

Jirka nás všechny učil plavat, ve vodě byl nepřekonatelný. Podél hráze jsme na Pardoubku pilovali techniku, Olda Ulvr se doslova s kraulem pral. S Petrem Šubrem jsme taky vyrazili na kolech do Brna, kde nám Jarda Kraus vyjednal plavecké lekce u Tomáše Kočaře, mistra republiky v triatlonu. Tomáš měl přezdívku Majzl a kromě plavání nám dával i lekce „brněnské kultury“. Do Bělohradu jsme zase jeli na kolech.

*Eduard Čeliš,
foto: Václav Lejdar
a archiv lyžařského oddílu*

Eliška Linhartová

Když propadnete sportu, který v Bělohradě fanoušci sledují jen v televizi a nemá zde žádnou tradici ani zázemí, jste odkázáni od žákovského věku dojíždět za tréninky jinam. A basketbal, i když ho česká veřejnost zná přes 100 let, je v našem městě hodně okrajovou záležitostí. O to větší raritou je, když dvě nadějně basketbalistky, navíc spolužačky, nastoupí na střední školu, která jim umožní dále rozvíjet svůj talent v tomto sportovním odvětví. Jsou to Aneta Finková (BL 4/2017, 5/2018) a Eliška Linhartová, kterou si dnes krátce představíme.

Vždycky se mně líbil basket jako hra. Když už jsem asi hodně zadohnila, někdy ve druhé třídě mě mamka přihlásila do jičínské basketbalové přípravy. A dneska jsem ráda, protože mě basket baví čím dál víc.

Základy, pravidla a vůbec basketáckou abecedu nás naučili v Jičíně, za který jsem odehrála i většinu zápasů. Někdy jsme vrcholné soutěže hrály ve společném týmu složeném z hráček z Nové Paky. V Trutnově jsem letos absolvovala už druhou sezónu, protože v loňském roce jsem zde již hostovala.

Můžeš tedy porovnat působení v jičínském týmu s Trutnovem?

V Jičíně nás hodně naučil trenér Richard Urban a i když byla příprava tvrdá, vždy jsem jičínskou palubovku vnímala jako domovské prostředí. V Trutnově jsme už vybraný tým složený z hráček z různých klubů a k přípravě i regeneraci je přistupováno na jiné úrovni.

Jak často trénuješ a kolik času věnuješ basketu?

Trénuji 4 x týdně, každý víkend pak máme zápas. No a protože ráda plavu, využívám volného vstupu do bazénu.

Jakou formu přípravy máš nejraději, co naopak moc nemusíš?

Dost mě baví basket 3 x 3 nebo 5 x 5. Naopak nikdy nejsem nadšená z rozcvičování a zahřívacích cviků, i když vím, že bez toho to opravdu nejde.

Proč se tě víc zájím?

Nyní jsem byla vybrána do širší reprezentační nominace 18 hráček, ze které bude vybrán 12 členný tým pro olympiádu v Ázerbajdžánu a srpnové ME, ale mezi elitní dvanáctku jsem se už nedostala. S Jičínem jsme dvakrát obsadily 3. místo na MČR a v loňském roce jsme s Trutnovem v kategorii U17 na MČR byly čtvrté, což byl taktéž velký úspěch, který od nás nikdo nečekal.

Jako největší své úspěchy vnímám především to, že jsem už párkrát byla vybrána do širší reprezentační nominace. Sice jsem se nikdy zatím nedostala na závěrečné turnaje, ale pár tréninků jsem s repre odtrénovala a toho si cením moc.

Ne, vůbec. Myslím, že výkon neovlivní, kterou nohou vkročím na hřiště nebo jestli mám u lavičky nějakého plyšového talismána.

Škola nemá sportovní zaměření, jedná se o normální gympl, na kterém studujeme téměř všechny mimotrutnovské z týmu. V týmu U17 jsme z Bělohradu dvě, po jedné jsou holky z Brna, Jičína, Velkého Poříčí a Sokolova. V devatenáctkách jsou ještě holky z Děčína, Varnsdorfu, České Lípy a Kolína.

Ze začátku jsem myslela, že v devatenáctkách hrát ani nebudu a teď občas hraju v základu i tam. Když chci zvládat školu i sport, tak opravdu na jiného už nezbývá čas. Obojí jde zvládat, ale někdy je to hodně náročné.

Moje oblíbené předměty jsou zeměpis, dějepis a biologie, naopak kdyby z výuky zmizely čeština s angličtinou, vůbec bych se nezlobila.

A co nějaký končet, oblíbená hudba?

Jak už jsem říkala, na ostatní aktivitu není vůbec čas. Na základce jsem chodila do keramiky a nejraději poslouchám pop music.

Co máš nejraději na talíři?

No přece na co mám zrovna chuť, ale nemusím špenát, játra a červenou řepu.

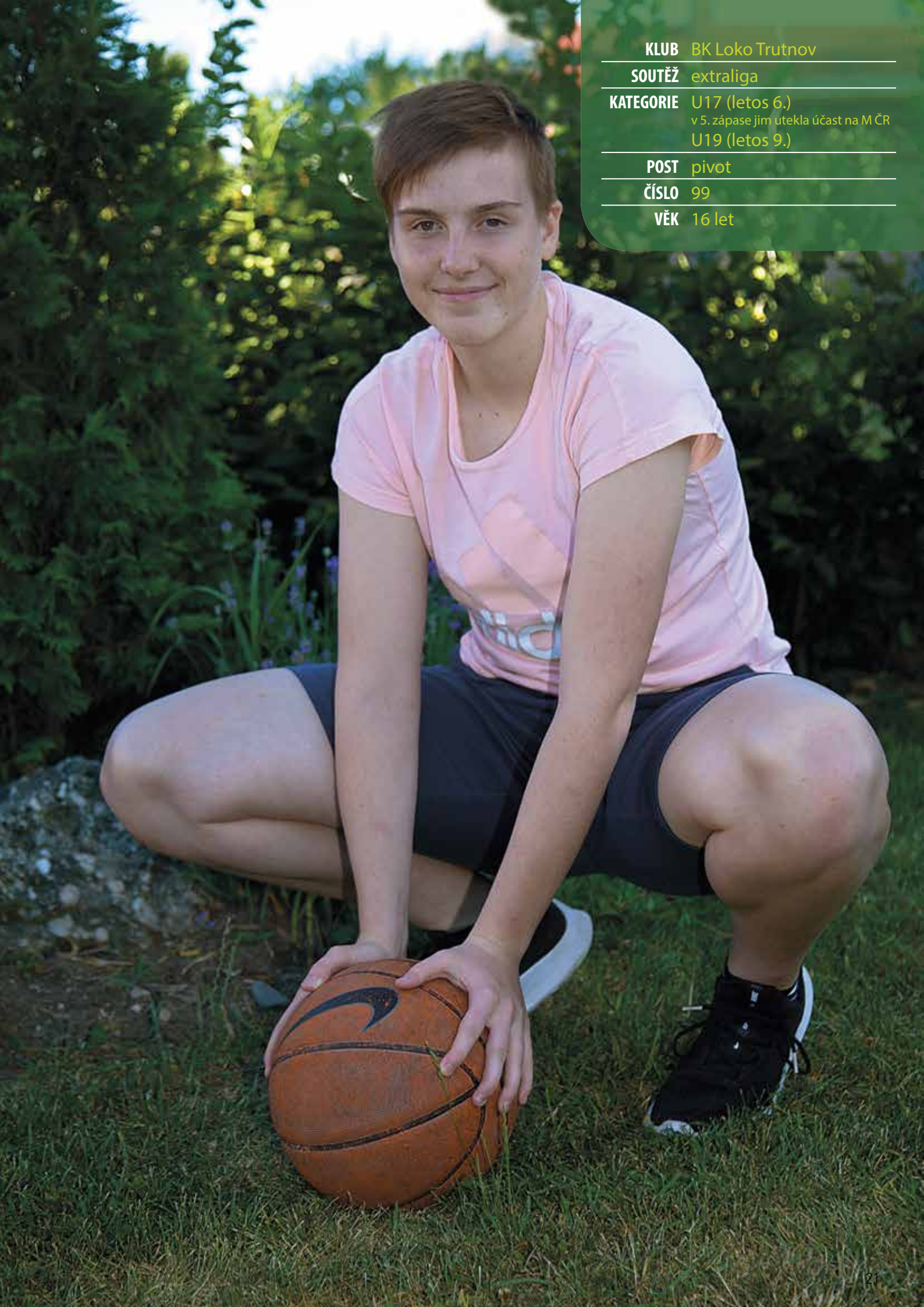
Jsou tu prázdniny, jak je strávíš?

Červenec zahájím dvoutýdenní brigádou a pak pojedeme s rodinou na dovču. Během toho ještě musím plnit individuální tréninkový plán od trenérů. V srpnu nám pak v Trutnově začíná kondiční příprava a ke konci prázdnin nás čeká soustředění v Hlušicích.

Jaroslav Voves, foto: autor a archiv E. Linhartové

KLUB BK Loko Trutnov

SOUTĚŽ extraliga

KATEGORIE U17 (letos 6.)
v 5. zápase jim utekla účast na M ČR
U19 (letos 9.)

POST pivot

ČÍSLO 99

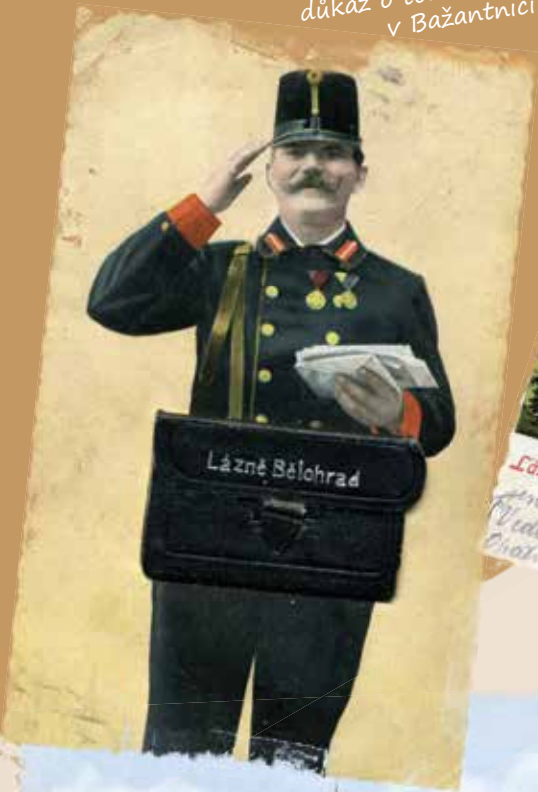
VĚK 16 let

Staré pohlednice

Na druhé straně pohlednice je razítko s letopočtem 1904, důkaz o tom od kterého roku se v Bažantnici hrálo

Lázně Bělohrad
 kam jsem šťastně přijel
 24/2006
 Fotku málo -
 Vášho lístku pro vlnu vody) Indičně Tělu žiji
 Jánik

Lázně

20. 6. 1900.

Hotel a fara.

Lázn. hotel.

Hotel Vlach.

Hotel Závist.

Pozdrav z Bělá

Handwritten text in German:
Olla in Blumlein im Tennanpfad
Olla in all im Tafelberg
Had in Schloß im fischen Land
Bfischer die eine in Gubier
aus dem die fischen in Mauer die fische auf dem

GRUSS

BAD · BÉLOHR

19. 1900.

Handwritten text in German:
Die Mächtig Ail aus dem
somme Bekruttet von die
aus Troheim und die
sendet die auf Popri
Lih. wartender Langwe
Hildeger.

ÚZEMÍ
GORGÓN
MEDÚS

ISSN 2533-8005

9 772533 800006

07